

Miljana Cunta

Pesnici

*... credi Federica
i poeti non sono seminati da alcuno
li porta il vento della primavera ...
Alda Merini*

Govori se,
da si samo ta, ki čaka.
Med nočjo in nočjo
varuješ speče pesmi
kakor mačke
in pozabljaš,
da mačke znajo najti pot
domov.
Postana voda
je prvi žarek skozi okno,
delci prahu se dušijo
v njegovem objemu:
mirovanje zajame hišo
kot povodenj,
le preživele ribe sanj
se izvijejo.
*Zaprte vrata za seboj,
naj slišim vaš prihod,*
vikaš obiskovalca,
da ostane jarek okrog samote
nedotaknjen in globok.
Od čakanja bo mehak tvoj odsev
v mlakah ob cesti.

V njih bodo včasih
nadišavljene gospe
umazale visoke pete,
včasih pa se bo tam odžejal ptič,
majhen in prost.

Mrtvak

*Vrgel si me v globino,
v osrčje morij,
in obdalo me je vodovje ...
Jon 2,4*

V prsih poči
in voda zalije
srce.
Kaplja se razleze
v morje,
na nekem daljnem koncu
se vrne vase
in vame.
Kot v svoji postelji,
kot v neznanem mestu
obstanem
v nihanju valov.
Ko me vdihnejo
in izdihnejo, zadržujem
svoj dih.
Nosi me
velika, težka, topla dlan,
vsak hip drugje
slišim njen pulz
in ga preslišim.
V nehotenem požirku
slane vode
je edina misel nase,
hladna in ostra
odmeva skozi telo,
ki me pestuje:
*slišal si šumenje morja v školjki,
zdaj si školjka in morje šumi skozi te.*

Bližina

V skritem kotu hiše
je soba z latnikom namesto stropa.
Sonce preseva in diši po grozdju.
Stene se krivijo v polsnu,
umetnina pozne jeseni
se podpisuje
na tla.

Človek,
ki stoji ob postelji,
pestuje misli kakor robidovje,
ki je zraslo prav tam
po nalivu.

Človek,
ki sedi na postelji,
z odločnostjo gospodinje odganja
tišino kakor nadležno muho.

Človek,
ki kroži okoli postelje,
hoče biti in oditi,
zato je kakor preblisk morja iz avta,
ko se približujemo obali.

Človek,
ki leži na postelji,
z nepremičnostjo živali,
ko odganja smrt,
gleda obraze
pozne jeseni.

Vsi so tako blizu, pomisli.

Ples

Plitvo diha noč
za mojim hrbtom,
ritem teme sili
v nov korak.
Prezračena odprtost sobe
sope,
zmehčani sklepi se ugrezajo
v temò.
In roke dolge, tanke, bele
mrežijo melodijo.
In vmes prepisni pas
razločenih postav.
V preši reber se nalaga hrepenenje.

Nekdo za mano ugaša luč,
ko plešem proti tebi.

V ogledalu

Naj se ne prerivajo kot podivjani konji,
strahovi,
pod tanko povrhnjico
telesa,
a zrenje vreže v ta večer,
da se zasolzi podoba
v ogledalu.
Razglašeno gledam vase,
pika ostrostrelca
lovi središče.
Kratek stik zaneti požar:
vroče je, to stoično motrenje
sence,
zato so bleda
senčila,
ki jih nanese na obraz.